

LAZARIÁNSKÝ REUNION

ČLENŮ VOJENSKÉHO A ŠPITÁLNÍHO ŘÁDU SV. LAZARA JERUZALÉMSKÉHO V ČESKÉ REPUBLICE ★ ★ ★ 2/2011

LAUDATIO KE 100. NAROZENINÁM VILÉMA ASTERA

Vilém Aster se narodil 7. května 1911 v Opavě. Měl dva starší sourozence, nejstarší Karel byl kontrabasistou České filharmonie, sestra Ria se stala baletní sólistkou Slovenského národního divadla a poté Národního divadla v Praze. Mladší bratr Bert byl komerční inženýr a celý svůj život pracoval v Praze na ministerstvu. Vilém si osvojil dvě mateřštiny – základní školu vychodil v němčině, reálné gymnázium v češtině. Svou pracovní kariéru začal v Baťových závodech ve Zlíně, poté se stal prokuristou v dopravním podniku JAS. Po jeho zestátnění přešel pracovat na ministerstvo dopravy, aby se nakonec stal náměstkem generálního ředitele Hlavní správy civilního letectví. Díky této funkci poznal i svou ženu Naděždu, která v té době pracovala u ČSA. Nakonec nastoupil do reklamního podniku Merkur jako ekonomický náměstek ředitele, odkud odešel v 66 letech do důchodu. I jako důchodce dál pracoval v reklamě. Z té doby je i jeho sportovně manažerská aktivita. Vytvořil Dětskou lední revue, se kterou projel půl světa. Až do svých 80 let pracoval také jako inspektor v potravinářských podnicích. A poněvadž Naděžda restituovala kousek od Národního muzea dům, až do svých 99 let jej spravoval. Jeho syn Viktor je lékařem a pracuje na ambulanci pro AIDS. Dcera Jitka si vzala vzor z tety Rii a stala se herečkou a moderátorkou. Celkem má čtyři vnoučata.

Členem Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského se stal prakticky hned po jeho obnovení na počátku roku 1992. V roce 1996 na Reunionu v USA byl pasován na rytíře, tři roky na to obdržel KCLJ. Při roztržce, která vznikla v Českém velkopřevorství, se přidal na stranu kancléře Josefa Kočího a spolu s ním odešel do maltské obediencie Řádu. Byl členem Velké rady. V roce 2005 na investituře v Seville byl Jeho královskou Výsostí donem Franceskem Borbón y Escasany, vévodou sevillským a španělským grandem povýšen do hodnosti GCLJ. Téhož roku byl jmenován bailivem pro Čechy Českého velkobailiviku. Za své zásluhy obdržel v roce 2009 na investituře v Ostrově nad Ohří z rukou delegáta velmistra pro evropské záležitosti meritorní hodnost KMLJ. Prakticky až do svých 99 let se aktivně zúčastňoval práce Velké rady. Jako bailiv zažil rozmach našeho Řádu v Čechách, kdy se malá skupinka 15 lidí rozrostla na pětinásobek v 5 komendách, rozmístěných po celých Čechách. V listopadu 2010 se zúčastnil slavnostního ustavení jihočeské komendy. V poslední době mu už fyzické zdraví tak neslouží, i když i ve svých letech chodí plavat. Sté narozeniny oslavil v plné duševní svěžesti. Všichni členové našeho řádu, včetně velmistra Jeho Excelence dona Carlose Geredy y Borbón, markýze z Almazanu, mu popřáli především hodně zdraví. Náš duchovní protektor, Jeho Blaženost Řehoř III Lacham, patriarcha Jeruzaléma, Alexandrie, Antiochie a celého Orientu mu k tomu poslal své apoštolské požehnání.

Prof. dr. Aleš Bluma, DSM, GCLJ, velkobailiv

Te Deum u svatě Ludmily

V sobotu 21. května jsme v chrámu svatě Ludmily v Praze na Královských Vinohradech děkovnou mší svatou společně oslavili sté narozeniny významného člena našeho Řádu, J. E. rytíře Viléma Astera, GCLJ, GCMLJ, KMLJ.

Hlavním celebrantem byl kanovník mons. Anton Otte, děkan Kolegiátní kapituly svatého Petra a Pavla na Vyšehradě. Koncelebrowali naši řádoví kaplani, otcové Miroslav Martiš, Pavel Mistr a Igor Bibko, který posloužil kázáním. Jubilanta doprovázela jeho rodina. Přítomni byli členové všech českých komend.

Při bohoslužbě se četl osobní blahopřejný dopis duchovního protektora Řádu J. B. patriarchy Řehoře III. jubilantovi. Patriarcha poděkoval chev. Asterovi za jeho dlouholetou činnost pro Řád a udělil mu své apoštolské požehnání. Mši svatou završilo radostné Te Deum.

Oslava pokračovala v nedaleké kavárně „U svatě Ludmily“. V úvodu pronesl J. E. velkobailiv prof. Dr. Aleš Bluma, GCLJ, blahopřejný projev s přípitkem a přečetl osobní dopis J. E. 49. velmistra Řádu, dona Calrose Geredy de Bourbon, markýze z Almazanu, jubilantovi. Velmistr při této příležitosti udělil chev. Asterovi zlatou záslužnou medaili. Oslavenec obdržel rovněž stříbrnou medaili s jezdcem Českého velkobailiviku. Následovala blahopřání velitelů komend a ostatních členů Řádu. Oslavu ukončilo neformální posezení s pohoštěním.

Náš dík patří chev. PhDr. Filipovi Dostálovi, KLJ, za organizaci bohoslužby a chev. PhDr. Pavlovi V. Benešovi, PhD, KCLJ, za krásný varhanní doprovod.

MUDr. Vladimír Němec, KCLJ.

Nebo místo otazníku v nadpisu raději použít vykřičník? Kam to jdeš! Kudy se to ubíráš v neřádu, náš milý řáde!?

Ano, jsou skutečnosti, které by opravňovaly použít vykřičník: stále pokračující spory o legitimitu té či oné frakce, vzájemné osočování a nevrážení, pomlvy a naschvály, chybějící skutečná každodenní práce pro potřebné, jednotlivé akce, které sice nepostrádají odhodlání, ale jsou tak amatérské, že se ostatní zúčastnění útrpně usmívají, vyžívání se v okázalých slavnostech, jdoucích po povrchu už jen prostředím, kde se odehrávají (čím přepychovější hotel s rautelem a exotičtější bohoslužbou, tím přece lépe), investitury nových členů a členek, jejichž jediným doporučením je známost či rodinná příslušnost s nějakým podobně samolibým členem řádu, cinkání metály a titulování se tituly, které nemají ani v očích tohoto světa žádnou hodnotu a jsou směšné a to už nehovořím o pohledu našeho Pána, jehož slova o skrytosti sloužících druhým asi mnozí ani neznají, protože si pletou i ekumenu s ekonomii (sic náš řád je ekumenický), prezentace na veřejnosti, která vzbuzuje úsměv, protože je projevem čirého diletantství, naprostá nekomunikace mezi členy řádu, nulová logistika... Kde je naše služba, před kterou se skláněli lidé v úctě? Kdy jsme vyprázdnili naši spiritualitu?

A zase jsem u otazníků.

Asi jej mám skutečně ponechat. Tak tedy znovu: Kam kráčíš, řáde?

Otazník je vyjádřením naděje. Naděje, že náš Pán, skutečný a jediný pravý velmistr řádu, Ježíš Kristus nad námi ještě nezlomil hůl a neodsoudil nás definitivně mezi historické směšné vykopávky. Rytířské řády patřily mezi elitu, byly dynamickou silou křesťanstva. Jeho členové sloužili svému velmistru Pánu Ježíši Kristu i tím, že se nechávali zavolat tam, kde čekala nouze bližního na jejich účinnou a odvážnou lásku a pokušení nevěry na znamení jejich bojující víry. Cesta rytířů k Bohu nebyla životem v ústraní ani v přepychu. V duchovním zápasu své doby sloužili lazarián Bohu také dary rozumu, s kterými vírou a poznáním společně ohlašuje Boží velikost.

Ale abych nezapomněl na otazníky.

Činí slib poslušnosti lazariána, připraveného následovat rozkazy velmistra a vedení řádu v účinné pohotové službě, naplňovat cíle řádu a hájit slávu řádu?

Chce se všude a v každé době, v manželství a rodině, v každém povolání a před každým úkolem pozemského života osvědčovat a prokazovat jako pravý rytíř Kristův?

Kdysi uložené povinnost ochrany a doprovodu poutníků do svatého města a péče o nemocné leprou naplňuje dnes lazarián skrze připravenost jít společně cestou víry s bližním, jít a usilovat o společenství, v kterém všichni navzájem slouží, každý tím darem, který od Boha přijal?

Ukazují pravidla řádu cestu, kterou jde lazarián v dobrých stejně jako ve zlých dnech, v spolehnutí se na milost Pána Ježíše Krista a Boží lásku a společenství Ducha svatého? Nese znamení řádu – zelený kříž - viditelně jako symbol své spásy a jako podobenství blahoslavenství z Ježíšova kázání na hoře, která zaslibují v bojích a protivenstvích pozem-

ského života příchod a vítězství Božího království? Pojdme se zdravě rozzlobit, třeba na autora tohoto článku, protože nemá, nemůže mít přece pravdu. My víme, kam řád kráčí? Atavis et Armis.

Mgr. Luděk Korpa, SChLJ

(převzato z Bulletinu Moravskoslezského babilivku)

PRVNÍ MEZNÁRODNÍ INVESTITURA V BRATISLAVĚ

Slovenský velkobailivik uspořádal ve spolupráci s velkobailivky Maďarska a České republiky svou první mezinárodní investituru. Do Bratislavy se přiletěl náš duchovní protektor, Jeho Blaženost Řehoř III Lacham, patriarcha Jeruzaléma, Alexandrie, Antiochie a celého Orientu. Na svou první investituru ve funkcích přiletěl i nový velkopřevor Řádu J. E. dr. Ronald Hendriks, doprovázený delegátem velmistra pro evropské záležitosti J.E. dr. Axelem Mittelstädtem. Do Bratislavy přijel i velkobailiv Rumunská chev. Ing. Marius Paraianu, velkobailiv Francie plk. justiční služby Romain Bour a velkobailiv erbovní komendy Zámek Sighartstein J.E. senátor Arnold Henhapl. Součástí rumunské delegace byl první rumunský kosmonaut, dnes předseda výboru OSN pro využití vesmíru, generálplukovník Dumitru Prunariu, kancléř rumunského velkobailivku. Už v pátek 27. 5. večer se účastníci sešli na neformální večeri, kde se setkávali staří známí, ale i mnoho nových tváří.

V sobotu dopoledne měla být prohlídka Bratislavy, ale nepřešlo, přímo lilo jako z konve, a tak z prohlídky sešlo. Nový velkopřevor Řádu využil volného dopoledne k jednání s vedoucími jurisdikcí a kupodivu to, co se dlouze řešilo prostřednictvím emailů, vyřešilo se během dopoledne ke všeobecné spokojenosti. Špatné počasí také znemožnilo slavnostní průvod z hotelu Carlton do katedrály sv. Michala takže nakonec museli organizátoři posvážet účastníky taxíky.

Slavnostní bohoslužbu sloužil patriarcha Řehoř III. Koncelebrovali s ním všichni řeckokatoličtí biskupové Slovenska a všichni přítomní kaplani Řádu. Poté následovala investitura, kterou vedl velkopřevor Řádu Ron Hendriks, za asistence vždy příslušného velkobailiva. Z velkobailivku České republiky byli do řádu přijati postulanti z plzeňské delegace sv. Jana Nepomuckého Ludmila Trhlíková a Petr Vavřík a František Maxmilián Hoffmann z českobudějovické komendy. Do hodnosti důstojníků byli povýšeni spolubratři Farka, Kadrman a Bártík. Svou hodnost rytíře po právu obdržel velitel komendy sv. Zdislavy chev. Dr. Augustin Andrlé. Na závěr ceremonie předal velkopřevor Řádu se speciálním pověřením a v zastoupení velmistra hodnost dámy s velkokřížem kanclérce velkobailivku Naděždě Asterové a hodnost velkokřížníka Aleši Blumovi. Zlatou medaili pak převzala J.E. Eva hraběnka Nyáry, velkobailiv Maďarského velkobailivku. Investitura byla přenášena zpravodajskou televizí TA3 a záznamy pořídila i televize Markíza.

Slavnostní galavečer byl doprovázen kulturním programem i vystoupením většiny významných hostů. Velitel českobudějovické komendy cfr. MVDr. Čermák převzal z rukou velkopřevora Řádu dekret velmistra o ustavení českobudějovické komendy. Delegace Velkobailivku České republiky čítala 29 členů Řádu a 6 členů doprovodu a aktivně se podílela na velkém úspěchu investitury.

Prof. Dr. Aleš Bluma, GCLJ

The Military and Hospitaller Order of Saint Lazarus of Jerusalem

Grand Master

His Excellency Don Carlos Gereda de Borbón, Marquis of Almazán

ČLENOVÉ VELKÉ MAGISTRÁLNÍ RADY

jmenování dne 26. března 2011

KOADJUKTOR

J. E. Chev. Francisco de Borbón von Hardeberg, GCLJ-J (Španělsko)

VELKOPŘEVOR ŘÁDU

J. E. Chev. Dr. Ronald Hendriks, DrSc, GClrLJ, GCLJ (Nizozemí)

DUCHOVNÍ VELKOPŘEVOR ŘÁDU

J. E. Nejdůstojnější kanovník Dr. Paul Denby, GClrLJ, EGCLJ (Anglie&Wales)

VELKOKANCLÉŘ

J. E. Chev. Edward B. White GCLJ (Kanada)

VICE – VELKOKANCLÉŘ (ADMINISTRACE)

J. E. Chev. Kpt. Geoff Fosberry GClrLJ, GCLJ (Malta)

VICE – VELKOKANCLÉŘ (FINANCE)

Chev. Sijt de Boom, KCLJ (Nizozemí)

GENERÁLNÍ SEKRETÁŘ ŘÁDU

J. E. Dáma Marny Gilluly, DGCLJ (USA)

VELKOREFERENDÁŘ

J. E. Chev. Matti Vuoria , GCLJ (Finsko)

VELKOJUSTICIÁŘ

Neobsazeno

VELKOŠPITÁLNÍK

J. E. kontraadmirál MUDr. Kenneth Moritsugu, GClrLJ, GCLJ (USA)

VICE-VELKOŠPITÁLNÍK

J. E. Chev. Prof. Brett Delahunt, ONZM, GCLJ (Nový Zéland)

VELKOKUSTOD

J. E. Chev. David Gibb, GCLJ, JP (Anglie a Wales)

VELKOINSIGNÁTOR

Chev. Edward Woolley, KCLJ (Anglie & Wales)

VELKOARCHIVÁŘ a HISTORIK ŘÁDU

Chev. Dr. Alexander Welsh, KLJ (Malta)

STRÁŽCE PEČETI

&

DELEGÁTKA VELMISTRA PRO ASII A OCEÁNII

J. E. Dáma Primrose Lady Potter, AC, GClrLJ, DGCLJ (Austrálie)

DELEGÁT VELMISTRA PRO AFRIKU

J. E. Chev. Schalk Willem Visser, GCLJ (Jižní Afrika)

DELEGÁT VELMISTRA PRO OBĚ AMERIKY

J. E. Chev. JUDr. Bruce M. Harrington, GClrLJ, GCLJ (USA)

DELEGÁT VELMISTRA PRO EVROPSKÉ ZÁLEŽITOSTI

J. E. Chev. MUDr. Axel Mittelstaedt, GCLJ (Německo)

ČLENOVÉ BEZ PORTEFEUILLE

J. E. Chev. Bernard J. Barton, S.C., GCLJ (Irsko)

Chev. Christian hrabě d'Andlau-Hombourg , KLJ-J (Francie)

Chev. Alejandro de Fortuny y Gamache, baron de Vallespina, KLJ-J (Španělsko)

J. E. velectěný Viscount Gough, GCLJ (Skotsko)

J. E. Chev. ctihodnost JUDr. Barry O'Keefe , AM, GCLJ, GCMLJ (Austrálie)

J. E. Chev. Klaus-Peter Pokolm, prom. ekonom, GCLJ, GCMLJ, GCrLJ, (EU)

J. E. Chev. genplk. Jan Salestrand (Švédsko)

JMENOVANÍ FUNKCIONÁŘI VMR

(nečlenové VMR)

TAJEMNÍK VELKÉ MAGISTRÁLNÍ RADY

Chev. Gareth Vaughan, KCLJ, GCrLJ (Anglie & Wales)

SEKRETÁŘ SPOLEČNOSTI

Chev. Vincent Keaveny, KCLJ (Anglie & Wales)

ŽIVOTOPIS NOVÉHO VELKOPŘEVORA ŘÁDU Chev. Dr. RONALDA HENDRIKSE, DrSc, GCrLJ, GCLJ

Ronald Hendrikus Maria Hendriks se narodil 2. října 1944 v Amsterdamu. Je ženatý, jeho žena je rovněž členkou Řádu. Mají dvě dospělé děti. Vystudoval ekonometrii na amsterdamské univerzitě a studium zakončil

„malým“ doktorátem v roce 1976. Na Institutu ekonomických věd doplnil své vzdělání v postgraduálních kurzech „Praktický Management“ a „Zdravotnická péče“. V roce 1992 poté získal doktorát právních věd na Univerzitě v Leidenu. Od roku 1976 pracoval ve zdravotních pojišťovnách. Odešel do důchodu v 60 letech jako předseda správní rady a výkonný ředitel nizozemské VZP. Dlouhá léta byl prezidentem Mezinárodní asociace zdravotního pojištění. V současné době je jejím čestným presidentem. Je konzultantem Světové banky i Asijské rozvojové banky v oblasti financování zdravotní péče, předsedou dozorčí rady Diagnostického centra pro všeobecné lékaře, Všeobecné nemocnice Amstelland, a Nadace REOS. Byl také členem provinční rady zdravotní péče provincie Zuid-Holland, členem Hospodářské komory v Leidenu. Je místopředsedou Nadace pomoci dětem ve Rwandě. Dne 1. října 2004 byl královnou povýšen do rytířského stavu a stal se důstojníkem nejvýznamnějšího nizozemského řádu Orange-Nassau.

Do Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského vstoupil v roce 1992. V roce 2002 se stal velkobailivem Nizozemského velkobailiviku. Ve stejném roce obdržel velkokříž (GCLJ), rok na to byl vyznamenán Zlatým křížem Řádu. V roce 2004 byl jmenován členem Velké magistrální rady ve funkci vice-velkokancléře pro finance. V roce 2007 obdržel Velkou řádovou kolanu, v roce 2008 Velký záslužný kříž. V březnu 2011 jej velmistr jmenoval velkopřevorem Řádu.

Je zapáleným turistou a chodí i dálkové pochody. Dodnes je prezidentem Mezinárodní ligy turistů, která sdružuje 23 zemí. Z 200 účastníků řádové pouti do Compostelly byl se svou ženou jediný, který šel celou trasu a nikoliv pouze 1–2 etapy, jak většina účastníků.

Nejprve exkurzi do historie. V roce 2004 se uskutečnil první kontakt mezi starostou MČ Praha 4 a Hospicem Štrasburk. Pan starosta se zajímal o činnost hospice a zároveň nabídl spolupráci při projektu hospice na Praze 4. Spolupráce pokračovala na úrovni vypracování studií, jejich posuzování a výběru vhodné varianty. Časem se spolupráce konkretizovala a výsledkem bylo vypracování definitivního projektu. MČ Praha 4 vybrala vhodný pozemek v ulici Malovické č.p. 2157. Na tomto pozemku byly 2 objekty – bývalé jesle a školka. Rozhodnutí znělo tyto objekty odstranit a na jejich místě vybudovat objekt hospice. Zástupce OS Hospic Štrasburk Ing. Heller byl členem výběrové komise a měl tedy možnost od začátku ovlivňovat projekt včetně stavební a vnitřní vybavenosti. Projekt nového hospice vycházel tedy z praktických zkušeností a z nejnovějších předpisů pro zdravotnická zařízení tohoto typu. Týkalo se to jak stavebních dispozic, tak návrhu vnitřního vybavení. Realizaci stavby ve výběrovém řízení vyhrála firma BAU Plus. Potom následoval slavnostní okamžik – poklepání na základní kámen. U tohoto aktu byli přítomni zástupci MČ Praha 4, Magistrátu hl. m. Prahy, zástupci PS Parlamentu ČR a zástupci OS Hospic Štrasburk. Stavba byla tedy zahájena v roce 2009 a termín dokončení byl v závěru roku 2010. Ten byl firmou BAU Plus splněn a v říjnu 2010 byla p. starostou přestřižena páska u nové stavby. Následovalo ještě zhruba dvouměsíční doplňování vnitřním vybavením, odstraňování kolaudačních závad a k 1. 1. 2011 byli do nového objektu přijati první zaměstnanci. Jejich činnost spočívala v té době především v přípravě hospice k provozu a přijímání pacientů. Po vyřešení všech technických a hygienických peripetí přijal Hospic Malovická své první pacienty v druhé polovině měsíce března.

Teď k základním parametrům nového hospice. Jeho kapacita je 30 lůžek v jednolůžkových pokojích s přistýlkou a plným sociální vybavením. Celý objekt je bezbarierový, je plně vybaven vším, co podle zákonných podmínek musí objekt tohoto typu mít. Hospic má 3 nadzemní patra, v prvním nadzemním je prostor administrativní, provozní a technický včetně příjmové ambulance a prostorů pro lékaře, Dále je tam umístěn stravovací provoz a skladové prostory. Je tam také místnost posledního rozloučení. V druhém patře jsou místnosti pro primáře, vrchní sestru, sesterna, jídelna a 14 pokojů pro pacienty. Ve třetím patře je 16 pokojů pro pacienty, sesterna a ekumenická místnost. Ta byla do projektu zařazena podle zkušeností z obdobných projektů v Západní Evropě. Jedná – li se

o objekt historický, jeho součástí bývá kaple, v případě nových objektů jde o ekumenickou místnost, pokud se nenajde donátor, který zajistí vybudování kaple. Na každém patře jsou koupelny pro imobilní pacienty, vybavené potřebnou technikou. Hospic tedy z hlediska předpisů splňuje vše, co je nutné pro provoz.

Zásadní rozdíl mezi Hospicem Štrasburk a Hospicem Malovická spočívá pouze v tom, že Hospic Štrasburk je výlučně onkologickým zařízením s kapacitou 25 lůžek. Hospic Malovická má kapacitu rozdělenou, 10 lůžek je určeno pro onkologické pacienty, 20 lůžek je určeno pro interní a neurologické terminální stavy. Toto samozřejmě není dogma, kapacita bude využívána efektivně tak, aby nikdo nebyl odmítnut. Shrňme – li tedy kapacitu obou hospiců, v Praze je tedy 35 lůžek pro onkologické terminální stavy a 20 lůžek pro neonkologické terminální stavy. Celková kapacita 55 lůžek je dostatečná pro hl. m. Prahu, podle doporučení WHO je optimálním stavem existence 5 lůžek na 100 000 obyvatel.

Další aktivitou OS Hospic Štrasburk je provozování Domova seniorů Štrasburk na Roztylském nám. 2. Toto zařízení je na rozdíl od obou hospiců zařízením, které poskytuje výlučně sociální služby podle § 44, zákona 108/2006 Sb. Jde o odlehčovací služby, které jsou poskytovány na dobu maximálně 6 měsíců. Zařízení je stejně jako Hospic Malovická majetkem MČ Praha 4 a OS Hospic Štrasburk je v obou zařízeních v nájemném vztahu. Kapacita tohoto zařízení je 24 lůžek, z toho jsou 4 pokoje jednolůžkové a 10 pokojů je dvoulůžkových. Domov je umístěn ve druhém a třetím patře objektu. Všechny pokoje mají vlastní sociální bezbarierové zařízení, k dispozici je také vanová koupelna, která slouží pro všechny klienty. Ve třetím patře je místnost, která je využívána jako jídelna a zároveň jako společenská místnost. Mimo čas snídaně, oběda a večeře se tam odehrávají různé aktivity, které slouží k zábavě klientů domova. Toto zařízení je v provozu od 15. 10. 2009 a je stále naplněno.

Shrnutí: OS Hospic Štrasburk se stalo otevřením nového hospice monopolním provozovatelem lůžek paliativní – hospicové péče pro hl. m. Prahu. Celková kapacita pro poskytované služby je 55 lůžek pro hospicové služby a 24 lůžek pro sociální účely, celkem tedy 79 lůžek.

Provoz této kapacity je náročný, ale zároveň je velkou výzvou. OS Hospic Štrasburk podle mého názoru touto činností naplňuje to, proč vzniklo – poskytování služeb umírajícím a jejich rodinám a to vše na křesťanských základech. V případě sociálních služeb lze tento projekt pokládat za projekt humanitární, což je opět v souladu se Stanovami sdružení. V dnešní době, která

všechno přepočítává na hledisko peněz, je to to složitější. Věřím ale, že trpělivou prací na všech aktivitách OS Hospic Štrasburk, který pracuje po duchovní patronaci

ŘSLJ, dosáhneme společným úsilím našeho cíle – SLOUŽIT POTŘEBNÝM. To je našim společným cílem.

Ing. Josef Heller, MBA, KLJ

RADOST I SMUTEK V HRADCI KRÁLOVÉ

Po jmenování Mons. Dominika Duky arcibiskupem pražským byl stolec diecéze v Hradci Králové více než rok neobsazen. Proto se všichni těšili na uvítání nového biskupa Mons. Jana Vokála, který se stal 25. sídelním biskupem královéhradecké diecéze. Do biskupské služby byl otec biskup uveden 14. května 2011 v katedrále Svátého Ducha v Hradci Králové. Na slavnostní bohoslužbu a intronizaci byla pozvána i delegace našeho Řádu. Velkobiliva chev. prof. Blumu, GCLJ na slavnost doprovázel komtur východočeské komendy chev. dr. Andrlé, KLJ-J. Spolu se zástupcem Řádu německých rytířů a Rytířského řádu sv. Huberta, uprostřed řádových sester a členů mnišských řádů, byli svědky radostného uvítání nového pastýře diecéze.

Uplynulo 14 dní a radost vystřídal smutek.

Arcibiskup Mons. Karel Otčenášek, EGCLJ, emeritní biskup královéhradecký, zesnul nedlouho po svých 91. narozeninách. Celý jeho život byl nesen jeho heslem: Křížem ke světlu. Diecéze se se svým biskupem rozloučila slavnou pontifikální bohoslužbou 3. června 2011. Po ní bylo jeho tělo uloženo do připravené hrobky v presbytáři katedrály. Arcibiskup Otčenášek byl dlouhá léta duchovním pastýřem Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského. V srdcích spolubratrů i spolusester bude zapsán jako moudrý a laskavý pastýř, který nám byl posilou i povzbuzením. Jeho památce se přišli poklonit zástupci východočeské komendy našeho Řádu chev. Augustin Andrlé, KLJ-J a cfr. David Kracík, MLJ. Nechť duše jednoho z nejlepších pastýřů české církve odpočívá v pokoji.

AB

ANGLIE A WALESU JEDNOTNI

Velmistr Řádu J. E. don Carlos Gereda y Borbón, markýz z Almazanu rozhodl svým dekretem, že k 1. lednu 2011 dosud paralelně existující velkobailivik a velkopřevorství Anglie a Walesu se sjednotí v jednu jurisdikci. Anglicko-velšský velkopřevor Lord Robert Shirley, 13. hrabě Ferrers i Norman Anthony Francis St John-Stevas, baron St John of Fawsley, anglicko-velšský velkobailiv podali proto do rukou velmistra demisi. Po dlouhém výběru šéfa nové jurisdikce, svolal duchovní velkopřevor Řádu na 13. a 14. května do Oxfordu sjednocovací slavnost, při níž velmistr Řádu jmenoval novým

velkopřevorem Anglie a Walesu Charlese Henryho Chetwynd-Talbota, 22. hraběte ze Shrewsbury, 22. hraběte z Waterfordu a 7. hraběte Talbota, prvního hraběte Anglie, kterému zároveň udělil hodnost velkokřížníka. Na galavečeři se doposud rozdělení spolubratři a spolusestry posadili ke společným stolům, aby se lépe seznámili. Následujícího dne byla sloužena slavnostní děkonná bohoslužba v hlavní universitní kapli Oxfordské university. Nová jurisdikce čítá takřka 500 členů a patří k největším ze 47 národních jurisdikcí, které čítá náš sjednocený Řád.

AB

Velmistr intronizuje nového velkopřevora Anglie a Walesu.

KONCERT U PŘÍLEŽITOSTI MEZINÁRODNÍHO DNE RODIN

U příležitosti Mezinárodního dne rodin, který si připomínáme dne 16. května, uspořádala Armáda České republiky sérii koncertů svého reprezentačního tělesa – Ústřední hudby AČR – se sólisty naší populární scény. Kromě jiných vystoupila Bára Basiková, Vladimíra Patáková a sólista

Státní opery Praha Jurij Kruglov. Koncerty jsou pořádány jako poděkování Armády České republiky všem rodinným příslušníkům vojáků, kteří slouží v zahraničních misích, vojenským veteránům, vojákům v činné službě a též široké veřejnosti. Olomoucký koncert se od ostatních lišil

osobní účastí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky, armádního generála Ing. Vlastimila Picka. Ten osobně se zástupcem pořádající Agentury GALIA, předal finanční dar olomouckému komturovi řádu sv. Lazara Prof. PhDr. Miloši Traplovi, CSc., KLJ, ve výši 50 000 Kč.

Koncert se velmi vydařil, za což patří poděkování členům Olomoucké komendy, zejména Liborovi Gašparovičovi a prof. Miloši Traplovi. Nezbyvá než doufat, že se dočkáme v dalších letech pokračování, které velmi pomůže našemu řádu. Věříme, že se dalších ročníků zúčastní větší množství členů našeho řádu.

PhDr. Marek Vařeka, PhD

Zleva prof. Trapl, náč. GŠT generál Pick, primátor Olomouce Martin Novotný, Libor Gašparovič

KŘÍŽOVÁ CESTA

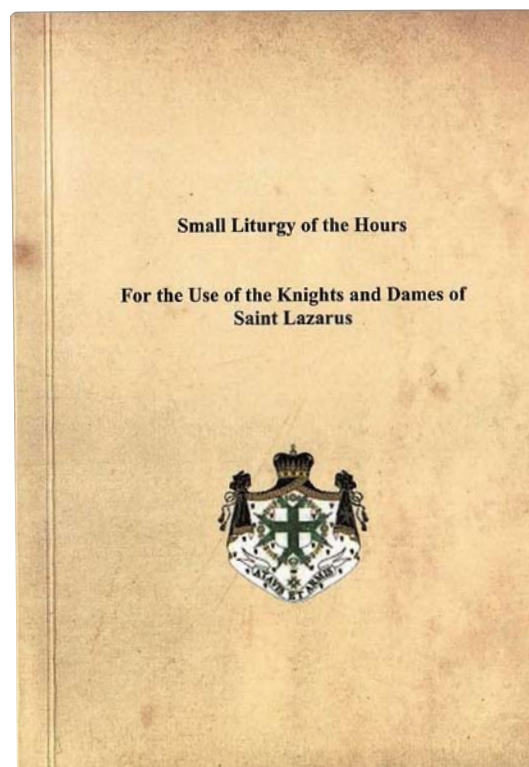
Na Zelený čtvrtek večer jsme se i letos v hojném počtu zúčastnili ekleziologické pobožnosti Křížové cesty v Praze na Petříně. Mezi duchovními byli i naši řádoví kaplani mgr. Michal Šourek, ChLJ, a dr. Petr J. Vinš, AChLJ. V působivém prostředí Petřína jsme si připomněli utrpení našeho Pána a Spasitele.
VN

MODLEME SE

Tak nás vyzývá náš duchovní protektor, Jeho Blaženost Řehoř III., patriarcha Antiochie a celého Orientu, Alexandrie a Jeruzaléma. Často totiž zapomínáme, že náš řád je nejen společenstvím charitativním, ale i společenstvím duchovním. Jsme křesťanským rytířským řádem. Ano, naši kaplani přinášejí duchovní útěchu nemocným a umírajícím v našich hospicích, ve svých denních modlitbách pamatují na naše zemřelé spolubratry a spolusestry, denně se modlí za náš řád i za nás všechny. Neměli bychom však nechávat modlitby pouze na bedrech našich kaplanů. Naši předchůdci se pravidelně modlili hodinky a náš duchovní protektor připomíná, že modlitba je křesťanův denní chléb. Proto také fr. Dominique Thiry, kaplan-asistent francouzského velkopřevorství za pomoci chev. Yvese Guiberta, francouzského převora a z iniciativy J.E. vévodkyně z Brissacu, velkopřevora Velkopřevorství Francie shromáždil porůznu roztroušené modlitby našich předchůdců, doplnil to, co se už nedalo rekonstituovat a zpracoval modlitební knížku hodinek Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského. Kniha hodinek odráží spiritualitu našeho řádu starou 900 let. Jeho Blaženost Řehoř III. ukazuje, že modlitba usiluje o posvěcení času. Prostřed-

nictvím modlitby čas člověka (*chronos*) vstupuje do času Boha (*kairos*) a náš život je transformován do života věčného. Ve své předmluvě Řehoř III. připomíná výzvu sv. Basila Velikého: „modlit se prací a pracovat s modlitbou“, což sv. Benedikt, žák sv. Basila Velikého, přetavil v motto „ora et labora“. Ano, duchovní život, spiritualita, je neoddelitelnou součástí našeho řádového života. Čas věnovaný modlitbě je časem zastavení, časem zamyšlení, časem osvětlení. Sestavovatelé i vedení našeho řádu je si vědomo, že na přelomu prvního tisíciletí, kdy hodinky vznikaly, byla jenom jedna církev. J. E. don Carlos Gereda y Borbón, velmistr našeho řádu, ovšem zdůrazňuje, že ekumenismus našeho řádu je prekursorem sjednocování církví. Naše jednota ve víře, jednota víry v Krista by se měla projevit také v našich modlitbách. I naši spolubratři a spolusestry z těch křesťanských církví, v nichž není zvykem modlit se hodinky, najdou v této knížce duchovní potěchu a svědectví své víry. Anglické vydání bylo předáno Mons. Dominiku Dukovi, arcibis-

kupu pražskému. Na překladu hodinek do češtiny se již pracuje a koncem tohoto roku se dostanou do rukou každého z nás.
AB

Najděte si na internetu heslo „rytířské řády“ a hned uvidíte, že nejste sami. Jen v Česku je jich početně nejvíce. Kromě oficiálních, ke kterým patří i my, jsou zde i řády rytířů světů: Václava, Huberta, Stanislava, Rostislava, Vojtěcha, ale i Konstantina Velikého, Kolumbána a sv. Grálu. Zcela výjimeční jsou pak rytíři Blaničtí, kteří zřejmě opustili Blaník, aby nám přispěli ku pomoci v těžkých dobách hospodářské krize.

Kdyby se někdo podobně jako v televizi v programu „Nikdo není dokonalý“ poptával po náměstích, co je to rytířský řád, asociovali by dotázané osoby na pohádkovou říši, dodnes oblíbenou zábavou pro děti. V postmoderním kontextu současnosti jde o útěk ze skutečnosti. Použijme srovnání s jinými „neobyčejnými až výstředními“ činnostmi. Velmi rozšířeným sportem či zábavou je paintball. Cílem je zasáhnout protivníka barevnou kuličkou, prostředkem je ustrojení v maskáčích se zbraněmi velmi podobnými skutečným. K tomuto divadélku není kromě peněz za výstroj potřeba ani kondice, ani síly. Motivací je setkat se se stejnými vojáky a získat, byť neuvědoměným, je zvýšení úrovně adrenalinu. Unavený bojovník je doma a v práci hodný, protože ten, kdo si hraje, nezlobí.

Prozkoumejme cíl, prostředek, motivaci a zisk u lidí hrajících si dnes na rytíře. Cíle jsou dojednoho charitativní a tedy lehce ospravedlnitelné a legální. Není ovšem vůbec lehké zjistit výši této dobročinnosti a její rozsah. Zájemce si je může zjistit jen z uveřejněných a velmi tendenčních zpráv samotných „rytířů“. Vzpomínám na Haškovu historii o sirotčinci, kdy se děti těšily na Vánoce, aby dostaly jablka a ořechy. Mezitím utekl správce s kasou, a tak byla dárkem krabička masti na vší, které ústav dostal kvůli prošlé záruční lhůtě. Zrovna takové dary jsou dnes „rytíři“ poskytovány s tím rozdílem, že adresáti jsou domovem v Africe či Asii a následky podobných prostředků bez záruky jsou nereklamovatelné. Je třeba si uvědomit, že za skutečný dar mohou být považovány jen takové reálie, jež se odesilatele samého víceméně citelně dotknou.

Prostředkem paintballových rytířů jsou slavnostní procesy v chrámech a na veřejnosti. Požehnají Vám i církevní hodnostáři. Pro ně je důležité přispět věřícím a není možné zjistit, jestli jde pouze o přetvářku. Nutným vybavením je pro rytíře i patřičná „paintballová“ uniforma. Čím je na ní více zlata, tím je jejich spokojenost i spokojenost diváků větší. Motivací je jistota, že každá takováto událost je filmována a fotografována. Najednou se ve svých předstávách stávají VIP osobou, a tím jsou nevyslovené, ale mnohdy zřejmé cíle řádů naplněny.

Naštěstí však nejsou všichni rytíři legálních i nelegálních řádů stejní. Pokrytce si ovšem od těch dobrých a poctivých může přebrat jen Pán Bůh. Náš zakladatel kníže Karel Schwarzenberg mi jednou ve Vídni v souvislosti s přijímáním nových členů zopakoval to, co říká na známém plakátě generál Kitchener k potencionálním brancům v I. světové válce ukazujíc na každého prstem: „You wants join your countrys Army!“ Dramatické gesto ukazující pravice na pozorovatele je pro mnohé neodolatelnou výzvou: „Potřebujeme právě tebe!“ Zastavme se také u modernějšího výroku

Kennedyho: „Neptej se, co vlast udělá pro tebe, ale co ty uděláš pro ni“.

Nemá smysl obracet se například k rodinné tradici, často vhodně zamlžované, anebo vůbec neexistující. Je třeba stát se pro své potomky zakladateli vlastní tradice. V Nerudově básni „Jen dál“ se praví, že nový čas chce nové činy. Sláva otců, že je krásným šperkem pro syny, ale kdo chce být ctěn, má si cti dobýt sám.

Protože jen tehdy, když Vy sami budete poctou pro řád, bude řád poctou pro Vás.

PhDr. Jiří Pořízka, GCLJ

LIKVIDACE LEPRY V PRAŽSKÉ ARCIDIACÉZI

Ve středu 18. května 2011 jsme se účastnili v kostele sv. Ignáce v Praze na Novém Městě pontifikální mše svaté na poděkování za dílo charitativní organizace „Likvidace lepry“. Tato slavnost byla důležitým milníkem v historii této křesťanské humanitární aktivity, kterou v roce 1992 založil se skupinou věřících od sv. Ignáce akademický malíř Jiří Holý a záštitu nad ní převzal tehdejší pomocný pražský biskup mons. Jaroslav Škarvada. Brzy po zahájení činnosti „Likvidace lepry“ se ukázalo, že její pomoc musí být rozšířena nejen na nemocné leprou, ale – zvláště po objevení léku proti leprě – i na lidi z této nemoci vyléčené, oběti lepry: invalidy, sirotky po rodičích s leprou a další nemocné infekčními chorobami ve třetím světě (především TBC), a to zasláním léků a vybavením leprosárií a lepracenter. Náš řád, kterému je pomoc malomocným bytostně vlastní, stál u zrodu této organizace v osobě našeho spolubratra chev. Petra Jílka, který byl dlouholetým místopředsedou „Likvidace lepry“.

Mistr Jiří Holý po mši sv. podepsal s J. E. pražským arcibiskupem Dominikem Dukou a presidentem České katolické charity R. D. Dr. Vojtěchem Eliášem slavnostní deklaraci, kterou se doposud nezávislá charitativní organizace „Likvidace lepry“ stala právníkou osobou, přímo řízenou Pražským arcibiskupstvím. Při slavnostním aktu mistr Holý projevoval hlubokou vděčnost arcibiskupovi za to, že může předat své dílo do rukou církve, do kterých svým charakterem náleží. Mons. Duka konstatoval, že jakékoliv charitativní počiny, které křesťané prokazují jako službu lásky svým bližním, jsou počinem církve, třebaže nejsou součástí jejích oficiálních struktur. Ke zdůraznění tohoto faktu, na který máme někdy tendenci zapomínat, směřoval otec arcibiskup hlavní myšlenku svého kázání. Přemítal nad tím, že sice nemáme žádný autentický portrét Ježíše z Nazareta a neznáme tudíž jeho pravou podobu, ale přesto se Kristova tvář světu ukazuje, a to v činech jeho církve; pravá podoba Ježíše Krista se světu zjevuje ve skutcích křesťanské lásky a milosrdenství.

Přestože akt předání „Likvidace lepry“ Pražskému arcibiskupství měl slavnostní a trochu smutný ráz, neboť mistr Holý opouští tuto aktivitu v okamžiku viditelného úbytku svých sil, všechny přítomné naplňovala velká radost a vděk za Boží požehnání díla, které nyní vstupuje do další etapy. Dr. Eliáš podtrhl lidský rozměr slavnosti, když do díky zahrnul i manželku mistra Holého pí. Sibylu. Po slavnostním Te Deum jsme měli příležitost pozdravit arcibiskupa Duku a věnovat mu anglické znění našich řádových modliteb, za které nám upřímně poděkoval.

Český velkobailivik směřuje své charitativní projekty i do jiných oblastí, než pomoc nakaženým leprou v rozvojových zemích. Můžeme tak činit s klidným svědomím, že prvotní poslání našeho řádu u nás zajišťuje „Likvidace lepry“, která se nyní stala oficiální církevní institucí. Přestože s tímto charitativním projektem již nejsme spojeni institucionálně, měli bychom s ním udržovat duchovní pouto křesťanského společenství a modlitby.

PhDr. Filip Dostál, KLJ

TRADIČNÍ SETKÁNÍ POMOCNÍKŮ MISÍÍ S OTCEM ARCIBISKUPEM GRAUBNEREM

Ředitel papežských misijních děl v ČR, otec Šlégr, jako každoročně i letos svolal setkání pomocníků misí. Pozvánky připomenuly i slova svatého otce Benedikta XVI.: *Být misionáři znamená sklonit se jako dobrý Samaritán k potřebám všech, zvláště těch nejchudších a nejpotřebnějších.*

Národní misijní rada tradičně probíhala dva dny na nově přestavené Erlebachově boudě, poblíž Špindlerovky, a to od neděle 10. dubna do pondělí 11. dubna. Letos, tj. v roce 2011, přijelo téměř 20 účastníků, včetně zástupců Charit (rovněž i arcidiecézních), dále misijních řádů a dalších organizací. Jednání pak z pověření arcibiskupa, který je delegátem ČBK pro misie, řídil otec Šlégr. Zastupoval jsem Společenství pomocníků řádu sv. Lazara a nadační fond MAITRI, se kterým vzájemně úzce spolupracujeme. Misijní díla vyberou na různé programy za rok asi

25 až 26 mil. Kč, tj. asi dvojnásobek než Likvidace lepry. MAITRI pak asi 2,7 mil. Kč, a to zcela bez zaměstnanců. CHARITA má však asi 6 500 pracovníků a její obrat je údajně asi 2,5 miliardy Kč ročně, což by bylo asi 385 000 Kč na jednoho pracovníka. Zástupci Charity připomenuli, že komunistům se sice podařilo rozpráší řády a původní vedení církve, nikoliv však Charitu. S misíemi až na výjimky (např. Haiti) Charita nespolečuje a vybudované zařízení se po ukončení pomoci často dostává do rukou nekřesťanů. Bylo připomenuto, že před lety, na první povodně, dostala naše Charita např. jen z Německa 50 mil. marek. Příspěvky církve jsou pak jakýmsi startovacím příspěvkem na tyto jejich akce. Hlavní slovo tak měl ředitel pražské Charity otec dr. Eliáš, kterého nyní otec arcibiskup Duka navíc pověřil řízením Likvidace lepry.

Její zakladatel, akademický malíř Jiří Holý, totiž pro stáří a splnění původního programu tuto organizaci předal otci arcibiskupovi. Ten toto občanské sdružení změnil na církevní organizaci a k názvu přidal ještě TBC.

Otec arcibiskup připomenul omezenost prostředků, které mají nyní věřící k dispozici, a na nutnost uvážlivého směřování humanitární pomoci. Také bylo připomenuto vyjádření našeho Pána v Novém zákoně, že chudých budeme mít stále dost. Nehledě na pokrok techniky je jich dokonce stále více, a to i procentuálně. Otec Šlégr pak informoval o chystané konkrétní pomoci semináři v Zambii. Vzhledem k tomu, že tam na rozdíl od naší situace je mnoho zájemců, ale méně finančních prostředků, se toto vzájemné vyrovnávání a směřování naší pomoci jeví ideální.

Petr Jílek, KCLJ

V dubnu t.r. uspořádala Východočeská komenda ve Vysokém Mýtě přednášku MUDr. Vambery o Etiopii a o etiopských křesťanech.

VIGILIE V KATEDRÁLE

V sobotu 11. června, v předvečer Slavnosti seslání Ducha svatého, se někteří z nás zúčastnili ekumenické svatodušní vigilie v katedrále sv. Víta na Hradě. Již řadu let se tyto vigilie konaly z iniciativy starokatolického biskupa J. E. mgr. Dušana Hejbala a týnského faráře P. mgr. Vladimíra Kelnara, děkana Staroboleslavské kapituly, v chrámu Matky Boží před Týnem, případně u sv. Havla. Letos se ujal této iniciativy pražský arcibiskup, J. E. mons. Dominik Duka, a pozval na vigilii představitele všech církví, zastoupených v ERC. Věřme, že se tyto vigilie stanou tradicí a budou se do budoucna těšit větší pozornosti členů našeho Řádu.

VN

POZVÁNÍ NA NEJBLIŽŠÍ ŘADOVÉ INVESTITURY

2. 7.–3. 7. 2011

Maastricht, Nizozemí

12. 8.–14. 8. 2011

Koengernheim, Německo – Dědičná komenda Wallendorf

4. 9. 2011

Slavkov u Brna, Moravskoslezský bailivik

7. 9.–11. 9. 2011

Skopje a Ohrid, Makedonie

9. 9.–11. 9. 2011

Heilsbronn, Německo

24. 9. 2011

Kláster Kappel, Švýcarsko

VN